

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. február 19. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

A hivatalos személy által elkövetett bűnpártolás büntette miatt **vádlott** ellen folyamatban lévő büntető ügyben a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa 2015. február 5. napján kihirdetett Kb.II.35/2014/7. számú ítéletét helybenhagyja.

I n d o k o l á s:

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa a 2015. február 5. napján kihirdetett Kb.II.35/2014/7. számú ítéletével **vádlottat** bűnösnek mondta ki az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk. 244.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző, és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében, ezért 1 évi és 4 hónapi börtönre és lefokozásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette, és kötelezte a vádlottat 74.549,- ft büntügyi költség megfizetésére.

A tárgyaláson a katonai ügyész a kihirdetett ítéletet tudomásul vette. A vádlott irányának megjelölése nélkül fellebbezett. A védő szintén fellebbezést jelentett be, melyhez nyomban a tárgyaláson szóban indokolást fűzött. E szerint sem a vádirat, sem a szóban kihirdetett ítélet nem tartalmazza, hogy a vádlott milyen jogszabályi előírásokat szegett meg, illetve az elhangzott ítélet szóbeli indokolása sem tartalmazta a szükséges tényállási elemeket. Hivatkozott a 2211/2010. sz. EBH-ra.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.277/2015/1. számú átiratában indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét hagyja helyben. Álláspontja szerint helyes az elkövetés idején hatályos büntető törvény alkalmazása. Utalt arra, hogy a vádlott magatartásával megszegte az 1994. évi XXXIV. tv. 33.§ (1) bekezdés b) pontjában írt rendelkezést.

A védő a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsánál előterjesztette fellebbezése részletes, írásbeli indokolását, amelyben elsődlegesen védence bűncselekmény hiányában történő felmentésére, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére, és az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására való utasítására tett indítványt. Beadványában a védő hiányolta, hogy az elsőfokú katonai tanács ítéletében egyáltalán nem hivatkozott olyan jogszabályi rendelkezésre, amelyet a vádlott megszegett volna. A gyanúsított kihallgatási jegyzőkönyv tartalmazza megszegett rendelkezéseket az Rtv. 33.§ (1) bekezdés b) pontjában, valamint a Rendőrség Szolgálati Szabályzatáról szóló 20/2011. sz. BM. rendelet 8.§ (1) bekezdés a) pontjában, továbbá 11.§ (1) bekezdésében írt rendelkezéseket, azonban ezeket már sem a vádirat, sem az ítélet nem tartalmazza. Hangsúlyozta, hogy védence nem ismerte ... tartózkodási helyét, így nem is tudott volna arról jelentést tenni. Egyébként pedig a vádlotti védekezés szerint, ha találkozott volna ...val akkor őt elfogta volna. ... és a vádlott között létrejött ...ba történő szállítással kapcsolatos megegyezésről kifejtette, hogy a megbeszélte időpontban azt a vádlott nem tudta volna teljesíteni a szolgálati időbeosztása miatt. Utalt továbbá arra, hogy a ... által használt telefonszám ismeretében sem tudtak volna hatékonyan intézkedni vele szemben a rendőrök, mert a tapasztalt bűnözővel szemben esélytelen lett volna a „törbecsalás”. Hivatkozott a védő a 2211/2010. számú Büntető Elvi Határozatra, mely szerint a bűncselekmény elkövetőjével való pusztán kapcsolattartás, amennyiben

az nem jár együtt az elkövető tartózkodási helyének, kapcsolatrendszerének leplezésével, bűnpártolást nem valósít meg. Álláspontja szerint a vádlott cselekménye pedig pusztán kapcsolattartást jelentett, személyi bűnpártolás tehát a részéről nem valósult meg. Hivatkozott arra, hogy nincs olyan szabály, mely szerint a vádlottnak a vele kapcsolatban álló bűnöző telefonszámát jelenteni kellett volna, továbbá arra is, hogy az ítélet mintegy morális alapon, de konkrét szabályokra történő hivatkozás nélkül állapította meg a vádlott bűnösségét.

A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében az elsőfokú ítélet ellen bejelentett fellebbezését az írásbeli indokolásban foglaltakkal együtt fenntartotta. Ismételten hivatkozott a 2211/2010. sz. Büntető Elvi Határozatra, mely szerint a pusztán kapcsolattartás nem valósítja meg a bűncselekményt. Hangsúlyozta, hogy védence nem ismerte a bűnöző tartózkodási helyét. Nem bizonyított tehát, hogy a vádlott a terhére rótt bűncselekmény törvényi tényállási elemeit megvalósította. Ezért az írásbeli indokolással egyezően elsődlegesen védence bűncselekmény hiányában történő felmentésére, másodsorban az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt.

A vádlott és védője által bejelentett fellebbezések folytán a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírálta.

A vádlottnak és védőjének a felmentésre, illetve hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése nem alapos.

A másodfokú bíróság a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú katonai tanács tárgyalása során az eljárási szabályokat betartotta.

A katonai tanács a tényállás megállapítása során a szükséges bizonyítási eljárást lefolytatta, a bizonyítékokat megfelelően értékelte, és indokolási kötelezettségének is eleget tett. A vádlott a tárgyaláson vallomást tett, amely ténybeli beismerő vallomásnak tekinthető, azonban tagadta, hogy ezen magatartásával bűncselekményt követett volna el. A katonai tanács a bizonyítási eljárás keretében tanúkat hallgatott ki, és ismertette a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokat, azon belül is elsődlegesen a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyagot. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a tényállást a vádlott bűnösségét tagadó nyilatkozatával szemben a ténybeli beismerő vallomása, a tárgyaláson kihallgatott tanúk vallomásai, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján állapította meg. A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa ítélete 3. oldal utolsó bekezdésétől a 6. oldal utolsó előtti bekezdéséig igen részletesen foglalkozott az általa megismert bizonyítékokkal, a vádlottnak a tárgyaláson előterjesztett védekezésével, valamint azzal, hogy a titkos információgyűjtés során keletkezett lehallgatási anyag törvényes beszerzésnek tekinthető-e, az felhasználható-e bizonyítékként, Ennek alapján a katonai tanács logikus, meggyőző magyarázatát adta annak, hogy miért az elsőfokú ítéletben rögzített terhelő történeti tényállás állapította meg.

A katonai tanács által rögzített tényállás megalapozott, mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért azt a Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsa felülbírálata alapjául elfogadta. Így a vádlottnak és védőjének a felmentésre, illetve hatályon kívül helyezésre irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

Az irányadó tényállás alapján a katonai tanács okszerűen vont le következtetést a vádlott bűnösségére és helyes a cselekmény jogi minősítése is. Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a

vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. tv. szerinti Btk.244.§ (1) bekezdés a) pontjába ütköző és a (3) bekezdés b) pontja szerint minősülő bűnpártolás büntetében megállapította.

Ezt a bűncselekményt azt követi el, aki anélkül, hogy a bűncselekmény elkövetőjével az elkövetés előtt megegyezett volna, segítséget nyújt ahhoz, hogy az elkövető a hatóság üldözése elől meneküljön. A büntetés, büntett miatt 5 évig terjedő szabadságvesztés, ha a bűnpártolást hivatalos személy eljárása során követi el.

Nem alapos a védőnek azon érvelése, hogy védencét bűncselekmény hiányában azért kell felmenteni, mert a hivatkozott bűncselekmény törvényi tényállás elemei nem valósultak meg. Nem helytálló a védőnek a Legfelsőbb Bíróság EBH 2010/2211. sz. elvi döntésére való hivatkozása. Ebben ugyanis a Legfelsőbb Bíróság olyan személy vonatkozásában hozott felmentő rendelkezést, akinek nem volt hivatali beosztásából és jogszabályból következő köteleessége az elkövető kézrekerítése. A vádlotti magatartás sokkal közelebb áll a Legfelsőbb Bíróság BH.2000/142. sz. eseti döntésében leírt cselekményhez, mely szerint nem tárgyi, hanem személyi bűnpártolást valósít meg az, aki az őt terhelő jelentési kötelezettség nem teljesítésével az elkövető kézrekerítését igyekszik megakadályozni. A vádlott rendőrként a Btk.137.§ 1/l. pontja alapján hivatalos személy. Természetesen rendőrként általános kötelezettségként terhelte őt az Rtv.33.§ (1) bekezdés b) és e) pontjában írt kötelezettség. Tehát az elfogásra, illetve az illetékes hatóság elé állításra vonatkozó kötelezettség azzal szemben, aki ellen elfogató parancsot adtak ki, illetve akinek előállítását külön törvényben meghatározott feltételek alapján rendelték el. A vádlott ugyanis a ... Rendőrkapitányság Közrendvédelmi Osztály Fogda és Kísérőőri Alosztály állományában, őrparancsnoki beosztást látott el. Tehát épp egy olyan osztályon, amelynek részben alaprendeltetés szerinti feladata, az előállítás, illetve elővezetéssel érintett elkövetők kézrekerítése, illetékes hatóság elé kísérése. A vádlott maga is tett intézkedést ... elővezetése tekintetében, és ennek során tudomása volt az ellene kiadott elfogató parancsokról is. Az általános törvényi rendelkezésen túlmenően tehát a vádlott az általa is részben irányított rendőri alosztály alaprendeltetéséből következő, ráháruló kötelezettséget szegte meg, amikor nem tett jelentést arról, hogy kapcsolatban áll az elővezetéssel, illetve elfogató paranccsal érintett elkövetővel, illetve nem jelentette, hogy vele olyan telefonszámon is kommunikál, amely a hatóságok előtt nem ismert. A rendelkezésre álló iratok alapján pedig egyértelműen megállapítható, hogy elfogató paranccsal körözött személy aktív, élő mobiltelefonos hívószámának az ismerete a személy felkutatása és elfogása szempontjából releváns bűnügyi információnak számít. A másodfokú katonai tanács ezen túlmenően is mindenben osztotta az elsőfokú bíróságnak az ítélet 6. oldal utolsó bekezdésétől a 7. oldal 6. bekezdéséig kifejtett jogi álláspontját. Az elkövetés idején hatályos büntető törvény az adott bűncselekmény esetében - részben az elbírálás idején hatályos büntető törvénnyel - alsó határt nem tartalmazza, a felső határ pedig mindkettőnél azonos. Az elkövetés idején hatályos Btk. - így összességében kedvezőbb a vádlottra nézve. Nem tévedett tehát a katonai tanács, amikor a bűncselekmény elbírálása idején a Btk. 2. §-a alapján az elkövetés idején hatályos büntető törvényt alkalmazta.

A Kaposvári Törvényszék ítéletében helytállóan sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető enyhítő és súlyosító körülményeket, és nem tévedett, amikor a vádlottal szemben a rendelkező részben írt 1 év 4 hónapi börtönbüntetést szabta ki. Megfelelő magyarázatát adta annak is, hogy a vádlott eddigi előéletére figyelemmel miért látott lehetőséget a középértékes büntetés kiszabástól való eltérésre. A bűncselekményt első alkalommal elkövető vádlott esetében indokolt a szabadságvesztés próbaidőre történő felfüggesztése, és mind a szabadságvesztés fokozata, mind a végrehajtásának próbaideje törvényesen került meghatározásra. Nem tévedett az elsőfokú katonai tanács akkor sem, amikor a cselekmény jellegére figyelemmel arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott méltatlan arra, hogy rendfokozatot viseljen, és őt lefokozás katonai büntetésre is

ítélte. A másodfokú bíróság álláspontja szerint is a Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa által kiszabott büntetések szolgálják megfelelően a Btk.37.§ -ban írt büntetési célokat.

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsa ítéletének egyéb rendelkezései is törvényes, de azokat a másodfokú bíróság, - helyes indokai alapján - helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla Katonai Tanácsának végzése a Be.371.§ (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2016. február 19.

. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

Dr. Mészáros László hb. ezredes sk.
előadó bíró

Dr. Török Zsolt hb. ezredes sk.
bíró

A Kaposvári Törvényszék Katonai Tanácsának ítélete jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2016. február 19.

Dr. Ruzsás Róbert hb. dandártábornok sk.
a tanács elnöke

a kiadmány hitelül

Iván Erika
bírósági ügyintéző